

GRIBAS PRIECĀTIES KĀ BĒRNĪBĀ

RENĀTE

Man ļoti daudz nozīmē tas, ka bērnībā bija māsa un draugi. Draudzēšanās pieredze man vispār ļoti daudz nozīmē. Mammai bija grūti mūs abas izaudzināt, tāpēc māsa kopā ar vecmāmiņu dzīvoja Rēzeknē. Man ļoti patika uz turieni braukt. Tur man bija arī labi draugi. Viss bija citādi. Saulaināk, jautrāk. Tur bija māsa. Mūsu galvenais darbiņš bērnībā bija rūpes par trušiem.

Tagad, protams, arī ir labas un būtiskas attiecības ar cilvēkiem, bet tās, tomēr, nav tik priecīgas kā bērnībā. Bērnišķīgais naivums ar laiku pazūd. Manā gadījumā tas zuda arī slimības ietekmē. Jūtos ne tā kā vairums cilvēku. Tik ļoti žēl, ka nespēju būt tik dzīvespriecīga kā kādreiz, just dzīves skaistās krāsas. Fiziskās slimības nenes sev līdzī tādu smagumu kā garīgās. Fizisko slimību laikā, brīžos, kad kļūst vieglāk, vari arī papriecāties. Es neredzu nekādu gaismu. Gribu novēlēt, lai nevienam tas nav jāizbauda.

No visa spēka cenšos slēpt savu slimību, lai nevienam ar to netraucētu, neuztrauktu. Izņemot mammu neviens īsti par to nezina. Ir ļoti grūti ar to dzīvot. Saņemos. **Kāpēc nepastāstu radniekiem? Pati nevaru pieņemt slimību, ļoti pārdzīvoju, ka nevaru sevi pilnībā kontrolēt. Man negribas atzīties. Jo īpaši bērniem.** Tagad piedzimusi mazmeita, vedekla var sākt uztraukties vai bērnam kaut kas nav ticis mantojumā. Tieši šo slimību man ir kauns atklāt. Zinu kā to uztver sabiedrība. Zinu, ka tas var traucēt darbā. Labāk noslēpšu, negribu piedzīvot, ka cilvēki pārstāj man uzticēties. Jūtu, ka apkārtējiem mana slimība ir nepatīkama.

Ir labi redzēt kā bērni aug. Redzu, ka dzīve turpinās. Man ir ģimene, ir draugi, viņi visi ir veseli. Priecājos, ka vismaz apkārtējie ir veseli un spēj priecāties par dzīvi. Ļoti gribētos arī tagad spēt priecāties kā bērnībā. Šo nespēju izjūtu kā savu lielāko zaudējumu. Tagad tāds pazudis laiks.

Mana pašapziņa ir zema, bet es tiešām ļoti cenšos. Jā, principā esmu viena ar savu slimību, bet nezinu vai man būtu vieglāk, ja visi mani žēlotu. Domāju, ka nebūtu. Bērnībā mācījos sporta skolā, tur iemācījos sevi turēt. Te „Gaismas starā” meitenēm vadu sporta nodarbības, cenšos kaut ko iedot citiem. Ir priecīgi palīdzēt. Vēl man šobrīd ir trīs suņi, tie rada milzīgu prieku un iespēju rūpēties.

Baseins man patīk, tur varu mazliet atslābināties. Visu gadu diezgan daudz ikdienā braukāju ar velosipēdu, man patīk redzēt kā apkārt notiek dzīve. Daba mani uzmundrina – ja spīd saulīte, uzreiz arī noskaņojums ir labāks. Vēl man patīk ceļot, bet vienalga skaistākā vieta, kur esmu bijusi, ir un paliek Rēzekne.

Bieži vien neko negribas, bet saņemos un eju ārā no mājām. Dažkārt pāri spēkam, pāri negribēšanai, bet pēc tam ir gandarījums. Ejot cilvēkos bieži vien ir grūti, jo gribas apkārtējiem dot labu noskaņojumu, bet to ir grūti izdarīt, ja it nemaz nav priecīgi ap sirdi.

Visziedošākajā vecumā, kad man bija divdesmit divi gadi un kad viss bija labi, parādījās slimība. Pēkšņi. Un tā visu dzīvi cīnos, cerot, ka nākamajā dienā varbūt būs par kripatiņu vieglāk. Šodien man ir tāda bēdīga diena, tāpēc arī mans stāsts sanāk tāds skumjš, bet ir arī priekpilnāks laiks. Kaut kur dziļi sirdī ticu, ka slimība var kādreiz pāriet. Vēlreiz saku – novērtējiet to, ka ar jūsu veselību viss ir kārtībā. Visas pārējās problēmas ar gribasspēka palīdzību ir iespējams pārvarēt. Mani tur cerība, ka viss vēl būs labi. Ceru, ka izveseļošos.